

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ставарської Лесі Богданівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 3 частини першої статті 84 Закону України „Про державну службу“ в редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення ефективності інституційного механізму запобігання корупції“

м. К и ї в
27 серпня 2020 року
№ 179-1(II)/2020

Справа № 3-156/2020(389/20)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мойсика Володимира Романовича – головуючого, доповідача,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Юровської Галини Валентинівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ставарської Лесі Богданівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 3 частини першої статті 84 Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 4, ст. 43) в редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення ефективності інституційного механізму запобігання корупції“ від 2 жовтня 2019 року № 140–IX.

Заслухавши суддю-доповідача Мойсика В.Р. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернулася Ставарська Л.Б. із клопотанням визнати таким, що не відповідає статті 21, частині третій статті 22, частинам першій, другій статті 24, частині шостій статті 43, частині другій статті 64 Конституції України (є неконституційним), пункт 3 частини першої статті 84 Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII (далі – Закон № 889) в редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення ефективності інституційного механізму запобігання корупції“ від 2 жовтня 2019 року № 140–IX (далі – Закон № 140).

Згідно з пунктом 3 частини першої статті 84 Закону № 889 в редакції до внесення змін Законом № 140 однією з підстав для припинення державної служби у зв'язку із втратою права на державну службу або його обмеженням є, зокрема, „набрання законної сили рішенням суду щодо притягнення державного службовця до адміністративної відповідальності за корупційне або пов'язане з корупцією правопорушення“.

Верховна Рада України 2 жовтня 2019 року прийняла Закон № 140, яким, зокрема, пункт 3 частини першої статті 84 Закону № 889 викладено в новій редакції, відповідно до якої однією з підстав для припинення державної служби у зв'язку із втратою права на державну службу або його обмеженням є, зокрема, „набрання законної сили рішенням суду щодо притягнення державного службовця до адміністративної відповідальності за пов'язане з корупцією правопорушення, яким на особу накладено стягнення у виді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, що пов'язані з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування“.

Із матеріалів справи вбачається, що постановою Шевченківського районного суду міста Львова від 21 вересня 2018 року Ставарську Л.Б. – головного спеціаліста відділу промислової політики управління промисловості і підприємництва Департаменту економічної політики Львівської обласної державної адміністрації – визнано винною у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого частиною першою статті 172⁶ Кодексу України про адміністративні правопорушення, та накладено адміністративне стягнення у виді штрафу у розмірі п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Зі змісту вказаної постанови вбачається, що на порушення вимог частини першої статті 45 Закону України „Про запобігання корупції“ Ставарська Л.Б. несвоєчасно без поважних причин подала декларацію особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за 2017 рік. Постанова цього суду набрала законної сили та не оскаржувалася в апеляційному порядку.

На вимогу прокуратури Львівської області з метою встановлення причин і умов, що сприяли вчиненню Ставарською Л.Б. пов'язаного з корупцією правопорушення, Департамент економічної політики Львівської обласної державної адміністрації (далі – Департамент) призначив проведення відповідного службового розслідування щодо Ставарської Л.Б., яка на той час перебувала у відпустці по догляду за дитиною до досягнення нею шестирічного віку без збереження заробітної плати. Наказом тимчасово виконуючого обов'язки директора Департаменту від 10 грудня 2018 року Ставарську Л.Б. з 11 грудня 2018 року звільнено із займаної посади на підставі пункту 3 частини першої статті 84 Закону № 889 в редакції до внесення змін Законом № 140.

Вважаючи своє звільнення незаконним, Ставарська Л.Б. у липні 2019 року звернулася до суду з адміністративним позовом до Департаменту щодо визнання протиправним та скасування наказу про звільнення, поновлення її на посаді, стягнення з відповідача середнього заробітку за час вимушеного прогулу.

Рішенням Львівського окружного адміністративного суду від 9 грудня 2019 року Ставарській Л.Б. було відмовлено у задоволенні зазначеного позову. Суд першої інстанції виходив із того, що гарантії, передбачені частиною третьою статті 40, частиною третьою статті 184 Кодексу законів про працю України, на Ставарську Л.Б. не поширюються, оскільки припинення державної служби та звільнення Ставарської Л.Б. з посади мали місце не за ініціативою суб'єкта призначення, а у зв'язку із втратою права на державну службу. Восьмий апеляційний адміністративний суд у постанові від 25 березня 2020 року погодився з таким висновком Львівського окружного адміністративного суду.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду ухвалою від 10 червня 2020 року відмовив у відкритті провадження за касаційною скаргою Ставарської Л.Б., вказавши, що скаргу подано на судові рішення, яке не підлягає касаційному оскарженню.

Ставарська Л.Б. вважає, що пункт 3 частини першої статті 84 Закону № 889 в редакції до внесення змін Законом № 140 допускає звуження змісту та обсягу її існуючих трудових прав і свобод, встановлює „відмінності перед законом за ознакою професійної приналежності державного службовця, як особи яка займає чи не займає відповідальне та особливо відповідальне становище, тим самим порушено рівність громадян України перед законом“, надає право „звільняти працівника в день його перебування у відпустці... та призводить до порушення гарантій захисту від незаконного звільнення“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (пункт 2

частини першої); як виняток, конституційна скарга може бути прийнята поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої цієї статті, якщо Конституційний Суд України визнає її розгляд необхідним із мотивів суспільного інтересу (частина друга); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

З аналізу конституційної скарги вбачається, що остаточним судовим рішенням у справі Ставарської Л.Б. є постанова Восьмого апеляційного адміністративного суду від 25 березня 2020 року.

Конституційна скарга Ставарської Л.Б. надійшла до Конституційного Суду України 4 серпня 2020 року, тобто строк її подання пропущено.

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України зазначає, що Ставарська не дотримала вимог пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, а її конституційна скарга є такою, що подана з порушенням встановленого цим законом строку.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ та відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ставарської Лесі Богданівни щодо відповідності

Конституції України (конституційності) пункту 3 частини першої статті 84 Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII в редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення ефективності інституційного механізму запобігання корупції“ від 2 жовтня 2019 року № 140–IX на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**